

ABSTRAKT

V osmdesátých letech dvacátého století dochází ve společnosti k návratu k vyprávění, tzv. „narrative turn“. V souvislosti s tím se začala v devadesátých letech rozvíjet takzvaná interdisciplinární naratologie, ze které jako subdisciplína vychází nový obor ekonaratologie. Teoretická část práce ukazuje, kde má tento obor své kořeny v kontextu literární teorie narativity a oblasti environmentálního vzdělávání. Ekonaratologie je obor zkoumající potenciál příběhů pro rozvoj a realizaci témat environmentální výchovy. Využívá k tomu příběhy, pomocí kterých rozvíjí environmentální citlivost, naplňuje cíle environmentální výchovy a rozvíjí vnitřní motivaci posluchačů pečovat o přírodu. Praktická část práce se snaží přiblížit konkrétní využití ekonaratologie v praxi. V rámci kvalitativního výzkumu byly použity polostrukturované rozhovory s pracovníky vybraných Středisek ekologické výchovy a s vybranými lesními pedagogy. Cílem výzkumu bylo porozumět otázce: Jakým způsobem se ve vybraných střediscích pracuje s narativní metodou.

Klíčové pojmy:

environmentální výchova, ekonaratologie, lesní pedagogika, střediska ekologické výchovy, teorie narativity, příběh, vyprávění